

له ناسوي ځير ځاوه پروا نديدا

مستفاه سالح کريم

بهر دهرگای نه خوځځانه تا نه هات زاوه زاوی زیاتر نه بوو ، تاکسیه کانیښ پهك به دواي په کا خه لکیان دا نه به زانندو خه لکی تریان سوار نه کرد ، نه میش چاوی بریوه شه قامه که . « هه فته ی پیشوو ، نیو ساعات بهر له نیستا ، پاسه سووره که ناسا لیره داوه ستا ، چاوم له دهرگای دابه زینی نه نه تروکاند ، پؤل پؤل خه لکی هه لرشته سر شه قامو شوسته که ، نه وه نده ی پین نه چوو بلوزه په مویه که بیم بهدی کرد ، بالا به کی بهرز ، گمردنی سپی بیتگه رد ، دوو چاوی گه شی ره شی مه یلمو قاوه بیی ، جوونن بروی جوان وهك مانگی پهك شه وه تیشکی جوانی یان به سهریانا نه پرژاند ، به پریه وه چووم ، ده ستم خسته ناو ده سستی ، نه مه ویست له بهر چاوی نه وه هم موو خه لکه دم بخمه نساو ده می و تیر لیره کانی بمژم ، به ره و لای نوتوموبیله که رویشترین ، ایلیتم پرسى :

— بهرنامه ی نه مړومان چونه و به ره و کوئ بچین ؟
به زهرده خه نه به که وه که هه ره له خوئی دئی له گه ل برور
جولاندنیکا وتی :

— له پیشا نه چین بو پیشانگای گول ، به درتزابی نسم
هه فته به ناواتم نه وه بوو بیینین ، نه ترسام کانی
به سمر بچچ و فریای نه که وین .

هه ناسه به کی قولی هه لکیښا ، سه بریکی نه م بهر و نه و
به ری شه قامه که ی کرد ، چاوه کانی بریه دوور تریش ، پالی به
دره ختیکه وه دا « هه فته ی رابوردوو له ژیر دره ختیکی وا
سه وزو جوانا بوو دبار به که م دایه ، دیمه نی گوله ره نگاو ره نگه
راز او ه کانی پیشانگاکه هه ستیان و روزاندبوم هه ره چوار لامان
گول و سمره وه شمان به گه لار گول ته نرا بوو ، نه توت که ژاوه به و
رامان نه ژه نن ، له گه ل بوئی خوئی گوله کانا گری هه ناسه ی

چی تر نارامی نه گرت له ناو نوتوموبیله که یا بمینیته وه ،
دابه زی ، به بهر نه خوځځانه که دا که و ته هاتو چو « سهیره ، سو
خوا نه مه شوینی به پهك گه یشتنی دلدارانه » قیزه ی منالانو
زاوه زاوی نوتوموبیل له کاسه ی سهریا پووره هه نگیك بوو
گیزه گیزی نه هات ، تاو تاوه ش سهیری سه عانه که ی ده سستی
نه کرد له دلی خوئا نه بوت « نه وه نده ی نه ماوه پیک بگه ین ، هه ره
نیستا یان تاویکی تر به خوئی و زهرده خه نه ناسکه که ی سهر
لیوه کانیه وه دهر نه که وی » .

کات بوه گوئزانیکی تیژو به سهر له شی نارامیا هات ،
به خوئی و نه وه « تو بلخی نه بهت ؟! بروا ناکم ! نه ی هه فته ی
پیشوو ، وهك هه موو جارانی تر له کاتی خویدا نه گه یشت ! »

بی نارامی بوه نه سپیکی سمر کیش و هه لیگرت ، جاریکی
که ش سهیری سه عانه که ی کرده وه « دوازه و نیوه ، ده بوو له
دوازه دا لیره بوایه ، خوئی نه م شوینه ی ده ست نشان کرد
پووی له ته له فونی گشتی نه خوځځانه که کرد ، که و ته بشکینی
گیر فانه کانی ، ده فلسیه کی به ده سته وه نه هات ، چوه دهری تا
شتی پاره ورد بکانه وه ، له پر ناسیاویکی کونی بینی که دمیک
بوو لیک دابر ابوون ، نه م خوا خوا ی بوو اله کورتی بیپریته وه ،
به لام نه و دیار بوو زوری پین بوو ، هه ره چوونن بوو داوای
ده فلسیه کی لی کردو لی جیا بوه وه ، به په له خسته ناو کونی
ته له فونه که وه ، نمره ی ته له فونی شوین کاری [سه ناریا] ی
بادا ، جگه له زهنگی ته له فونه که نه بین هیچی تری سهر گوئ
نه کهوت ، دلی که و ته په له کردن ، ماوه به کی باش گوئی بسو
لیدانی زهنگی ته له فونه که شل کرد ، که س هه لی نه گرت .

« بو نه هات ؟ چی رووی دا بی ؟ نه بین الیم زویر بووین ! خو
هه فته ی رابوردوو شتیکی وام نه کرده بوو بیته هوی زیز
بوونی ، به پیچه وانه وه زور به اختیار بووین نه ی بو دیار نه بوو ؟! » .

همردو کمان تیکه له به بهک بوو ، زورم خوښ نهوئ ، له تواناما
 هواره بشارمهوه ... نهی ئیستا ! بۆ ووشه له سمر زمانم
 و سکایی هاتوه ؟ بۆ دهرناکهوئ تا گهرووی تاساوم بهربیی ؟
 هخرینی بیره وه ره به کانی روژانی رابوردوو ، وازیان لښ نه هیتنا ،
 هوانای نه وه شی هه بوو نه شوینه به جڼ بهیلتڼ ، ساته نه
 ساتڼ نه بوت « همر دیت ، نه م رو پینج شه ممه به ، نه کاته به
 که به سعاعاتو دهقیقه چاوه پروانی نه کهین و ههر له به یانیهوه
 حومان بۆ پیتشوازیی ناماده نه کهین » .

چاوی به کچیک کهوت ، دلای راجله کی ، کچه به زه رده
 حمه به کهوه سلای لښ کرد ، فه رمانه ریک بوو له هۆلی پيشانگا
 هومر به کان ، له نه نجامی هاتو چۆیا بۆ نه هۆله بوونه ناسیاو
 ه نارباشم له هۆله دا بۆ به کهم جار ناسی ، له کاتیکدا نه توت
 ه هیتابه به رامبه ر تابلۆ به که وه ستا بوو ، زور به په روښ و تاسه وه
 پی ورد نه بووه ، منیش چاوم له نیوان تابلۆ کهو ملوانکه کهی
 مپا له هاتو چۆدا بوو ، سنگو په خه ی کرابوه وه ، به خیلیم بهو
 نه چکۆله زږه نه برد که له نیوان مه مکه کانا جۆلانه ی نه کرد ،
 پیش نه وه ی پیمه وه سهر خۆم له وه ندم زانی هونه رمه ندی
 خوهن تابلۆ که له نیوانمانابه ، به ره له وه ی شتی کمان دهر باره ی
 بۆ روون بکاته وه ، پیتی ناسین ، چونکه وا دیار بوو ، ههر
 وه هاورپی من بوو ، ناسیاوی نه ویش بوو ، سهره تای ریکای
 خو شه ویستیمان له ویتوه دهستی پڼ کرد ... له کاته وه
 به حه کانی له ناو ده ستما بۆ ساتڼ سهر خه ویان شکاند ، بوو به
 حه بالی شه وو روژم ، ههر چه نده چاو نه نوو قینم شتی وه ی
 نرینی له بهر چاومه ، که چاو نه که مه وه وا نه زانم له گه لهما
 نه دوئ » .

سه ناریا گولیک بوو تازه نه گه شایه وه ، ناوی خوی به
 خویه وه بوو ، شه بدای گولو جوانی بوو ، به ده گهن گول لښی
 جیا نه بوه وه ، یان له به روکی نه دا ، یان له په رچله می ، زور
 جریش به ده ستبه وه نه گرت ، ههر چه ند گولی به ده ستبه
 بوا به ، نه مه یان بۆ نه م بوو ، که به به که نه گه یشتن نه بدایه
 دهستی و نه بوت :

— زور جوانه ، شایانی تویه .

« نهی نه مرۆ بۆ گول نابینم ، نه گول دیاره و نه خاوه نی !
 نه وه که هه فته ی پیتشوو کاتم له ناو هه زاران گولا به سهر به م ، نه
 ناواش بۆ تاقه گولیک دامابم » .

کهوته گیتراوی بییر کردنه وه وه ، پالی به به کڼ له ئوتوموبیله کانی
 گوره پانی بهر نه خوښخانه کهوه دا ، لیکي نه دایه وه و سڼو
 دووی دلای خوی نه کرد « توبلیتیت ، منیش به به کڼ له و درندانه
 تیکه یشتی که هه میشه دهوری نه دهنو نه یان نه وئ که لبه یان له
 شلکه ی لایانی گیر کن ؟ نه ، نابڼ و ابڼ ، چونکه وا بسۆ

شش مانگ نه چڼ ئیمه هاورپی و له به کتر شاره زاین ،
 همرگیز نابڼ و ابڼ بکاته وه » .

به کهم ژوانیان شویتیکي تر بوو ، گوئ ناوو سه وزایی
 بوو ، له خه م په ژاره ی نه وه دا بوو ناخو پیت یان نه ؟ خه یالی
 وه که په بووله پایزه کهوتبه جۆلانه ، له ناکاوا بۆنیکي زور خوښ
 بهر لوونی کهوت ، وه که له خه ونیکي خوښ راپه ری سهری
 بهر زکرده وه (سه ناریا) بوو ، کراسیکی نه رخوا نی له بهر ابوو ،
 جانتا که ی ده ستیشی هه مان رهنگی هه بوو ، گوله وه
 نه وشه به کیشی له سهر سنگو به روکی چه سپاندبوو که جار
 جاره چاو شار کڼی له گه ل مه مکه کانا نه کرد ، له خو شیا نا بسۆ
 ساتڼ پڼ دهنگ بوو چاویان بر به به کتر ، چر به ی سبتی بهری
 دره خته کان بوونه مۆسیقای چایکوفسکی ، گیزه لکه ناو به ناوه
 کهش بوو به سه مال به ده م پیاسه کردنه وه پڼی ووت :

— به کهم جاره ، هه ست نه کهم به راستی به کیکم خوښ بوئ ،
 چونکه نه وه ندم شت دیوه بروام به خو شه ویستی لاوازه .

— نه شی به هوی کچانی ده وو پشته وه پڼ :

— بۆ همر کچان ؟ نه شی به هوی هه ر دوو لاره پڼ .

— تو له شوینی کار کردنا حه ساوه ی ت ؟

— نه ، همرگیز نه !

— بۆ چی ؟

— له راستیدا من زور حه ز له ئیشه کهم نه کهم ، به لام نه وانه ی
 له گه لیانا کار نه کهم وایان لښ کردووم ، پیت له ئیشو له
 هه موو شتیکی شوینه کهش بکه مه وه .. چاریش نه !
 کچانی ده وو بهر م زور به یان (غاده السمان) و ته نی
 « تانانته روژ نامه ش به که وچک و چه تال نه خویننه وه ،
 له کانی نو ستیشا ده سکیش له ده ست نه کن » .

— نهی راده ی رونا کیریان ؟

— کلۆ لیه که له مه یانابه ، فریان به سهر هیچه وه نه جکه له
 نارایش و باسی نه م و نه و نه پڼ .

— بایینه سهر نه و پیاوانه ی له گه لتان ، ناخو رات به رامبه ر
 به وان چۆن پڼ ؟

— به ده گهن ری نه کهوئ کچیک به کیکان هه لښ تری و
 به هاورپی یان بزانی !

— بۆ چی ؟

— من با دوور نه رو م ، باسی خۆم بکه م ، له بهر ده ست کورتی و
 نه دارایی ههر له به کهم سالی زانستگامه وه له م شوینه ی
 ئیستا ما دامه زرام ، دوو سالی شه کولیچم ته واو کرده ،
 واته شش ساله من نه مانه ی ئیستا و نه وانه ی له وه

پیشیشیان تاو توو نه که مو هه لیان نه سه نگیتم .

— ترازوه که ت چی بۆ دهر خستوی ؟

— هه یانه ، خۆی به شتیوه به نریک نه کاته وه ، واتن ئه گهی به و هه مو وشه رازاوانه به وه فریشته یه ، به لام نه وه نده ی پین ناچن پیستی مرۆفایه تیه که ی له بهر دا ئه مالرئو له پیستی گورگیکدا دهر نه که وئ . . . ئه مچا که بۆی دهر نه که وئ گوشتی به رخه که ی بهرام بهری بۆ خواردن ده ست نادات ، ئه رشیتته وه ، چی شتی ناشیرین له فهره نکه بازاریه شارراوه که یا هه یه ئه یخاته پارسه نگی نه و که سه وه .

— سه بره !

— له وه ش سه برتر ، خۆی باسی هونه رو جوانی و سه بره ستیت بۆ نه کا ، که چی که داوه دمه زوه که ی نیوانتان ترازایه که م که سه هاتوچۆی نه و که چه بۆ پیشانگاکان و بایه خدانی به هونه رو تیکه لاو بوونی به هونه رمه ندان نه کا به به لکه به ک بۆ سه رو پۆته لاک شکاندن و لیدانی .

— واته ، تاقی کردنه وه به کی قوولت هه یه !

— تاقی کردنه وه به کی وا که هه رگیز له گه ل ته مه نما ناگونجی ، بۆیه نه لیم : به که م جاره هه ست به لیدانی دلم نه که م ، به که م جاره له ناخه وه به هه موو سوژیکه وه به کیکم خۆش بوئ .

بیزاری له له شیا که وه ته میرووله کردن ، جگه ره به کی داگیرساندو چه ند مزیک قوولی لیدا ، که وه ته وه هاتوچۆ کردن ، وه ک چاوی ریشکه و پیشکه بکات ، ئافره تیکه له دوورمه وه به دی کرد ، به بالا ، به خه رمانه قزه ره شه که به وه ، به رۆبشته که ی ، هه موو شتیوه ی له وی نه کرد « نا . . . خۆیه تی ، سه د شکور وا ئیتر چاوه پروانیه سامناکه که م چاوی لیک نا » .

هه نگیلوی به ره و شه قامه که ی نه و به ره وه نا ، له گه ل ئافره ته که دا به یه ک گه یشتن ، وه ک مقه بای لیدات ، چه په سا ! « سه بره ، هه موو شتیوه ی نه وی تیلوه نه ویش نییه » به ناچاری پاشه و پاش گه رابه وه ، چه ناو ئوتوموبیله که ی ، ده سستی خسته سه ر ستیرنه که و سه ری نایه سه ری ، گیزه لووکه به ک هات گه لئ ورده کاغه زو گه لای هه لوه ریوی دره خته کانی تیک ئالاندبوو ، گه لایه کیان له په نجه ره ی ئوتوموبیله که وه خۆی به م دیوا کرد « نه ترسم له م پایزه دا گه لاپیزانی خۆشه و یسته که ی منیش بچ » ده سستی به دوگمه ی رادیۆ که دانا ، ناوازی که له وه و پیش له ساتیکه کامه رانی یانا پیکه وه گوئی بان لیدی سو بوو ،

وروزاندی ، چاوه کانی پر بوون له فرمیسک « هه موو که شتیبه کان بۆ به ندهر نه گه ریتنه وه ، هه موو به له مه کانیش بۆ رۆخی رووبار ، هه رمم به ته نیا له ناو دهر بایه کی به مرینا به له مه که م به ده ست گه رداوه وه به ، نازانم که ی و له کوئ ئه گه رسیته وه » .

ده سستی بۆ چه که مه جه ی ناوه وه برد ، رۆژ ژمیریکی تیا بوو دهری هینا که وه ته خویندنه وه ی لاپه ره ی کانی « نا له م رۆژه دا بوو پیکه وه پیاسه مان نه کرد ، له بهر جامخانه ی کوگایه کا هه ردو کمان چاومان بریبوه بوو که شووشه به کی خنجیلانه ی جوان له ناو چوار دیواری شووشه به ندا بوو ، هه ر چوار دهوریشی هه مه جۆر دینده ی دهم داچه قاو دهوریان دابوو ، هه ریه که یان چاوه پروانی نه وه ی نه کرد زووتر پیش نه وی تریان په لاماری بدا ، له و سه رنج دانمانا ، له ناکاو هه ردو کمان ، من و سه ناریا ، چاومان بریه به کترو هه ر به که مان له رازی دل و بیری نه وی ترمان گه یشتین » .

که وه ته وه په ره هه لدا نه وه و خویندنه وه ی نه و وشانه ی له و رۆژانه دا به گوئی سه ناریا یا چرپانده ، له لاپه ره به کی ترا وه ستا « له م رۆژه دا بوو به ته نیا چووم بۆ کوگاکه و بوو که شووشه ی ناو جامخانه که م کری و بۆیان پیچامه وه ، هه فته ی رابوردوش له م رۆژه دا له ژیر سیبهری دره خته جوانه که ی ناو پیشانگای گولا ، له کاتیکدا ده ستم به خه رمانه قزه ره شه که یا نه هینا ، دیاره که م پیشکه ش کرد و پیم وت :

هیوام وایه هه رگیز نه و دیندانه زه فهر به بوو که خان نه بن ، به پیکه نینتیکه پر نازه وه لیدی وه رگرم ، چاوه کانی زۆر شتیان تیا نه خویترابه وه که دووباره وتم : نه گه ر دیواری بوو که شووشه که ، شووشه به نده نه بچ دیواره کانی دهوری سه ناریا کوکرتیت بن ، سه ری نایه سه رسنگم ، هه ستم کرد گه رمایی فرمیسکه کانی نه ک هه رپیستی له شم به لکو گوئی دلشیم داخ نه کن « که سه بری سه عاته که ی کرده وه بۆی دهر که وت سی سه عاته له م چاوه پروانیه تا له دایه ، خمه کانی که له که بۆ بوون ، خه ربک بوون هه ناسه ی لید بچن ، زانی که ئیتر مانه وه ی بچ سووده ، هه ر لیکه نه دایه وه « نه شتی به راستی منیشی وه که نه وانی تر سه بر کردبچ ، یان نه بچ نه و جانه وه رانه دلیمان وا ره ش کردبچ که له ئاستی که سی ترا سپی نه بیته وه ، نه بچ هه مو پیاوی به وانیه دهورو به ری بزانی ؟! »

هه ر چۆن بچ نه و پرسیارانه بچ وه لام مانه وه ، کاتی بریاری رۆبشتنی دا بۆ دواچار چاویکی به و شوینه وارانه دا گه ر ، که هه موویان شایه تی خۆشه و یسته که یان بوونو جاره ها گه لای دره خته کان به ووشه شیرینه کانیان نه که وته سه ما ، به دم رۆبشته وه ، وته به کی [ئیراسموس] له گوئی یا نه زرنگایه وه [تاژیان مابیت هیواش نه مین] .

سلیمانی / تشرینی به که می 1978